

Arrest

nr. 75 526 van 21 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 20 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 december 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die *loco* advocaat E. DE KETELAERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, komt op 17 december 2007 samen met haar partner en haar vier minderjarige kinderen België binnen en dient op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 24 oktober 2008 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr.

21 981 en 21 982 van 26 januari 2009 worden aan verzoekster en haar partner eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 12 februari 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 30 december 2008 dient verzoeksters partner een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 juli 2009 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt heel de familie, waaronder verzoekster, in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 16 september 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Zij verklaart hierbij van Kosovaarse nationaliteit te zijn. Op 7 november 2011 dient verzoekster hierop een aanvulling in.

Op 17 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.09.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

O., M. (...)

Geboren te (...) op 25.09.1973

+ kinderen:

H., G. (...)

Geboren te (...) op 26.08.2000

H., K. (...)

Geboren te (...) op 07.01.1993

H., S. (...)

Geboren te (...) op 15.07.1994

H., F. (...)

Geboren te (...) op 14.05.1996

Nationaliteit: Kosovo

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 2°- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Er worden medische elementen aangehaald voor O., M. Bijgevolg dient in de eerste plaats O., M. haar identiteit aan te tonen. Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, uitgereikt op 12.02.2004 door Federale Republiek Joegoslavië, een republiek die momenteel niet meer bestaande is. Betrokkene beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Aan de hand van de voorgelegde identiteitskaart kan haar bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

(...)”

Op 17 november 2011 wordt tevens opdracht gegeven om de beslissing genomen op 16 mei 2011 ten opzichte van verzoeksters partner waarbij zijn aanvraag ongegrond wordt verklaard en het attest van immatriculatie van de hele familie wordt ingetrokken, aan verzoekster ter kennis te brengen.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Eerste en enige middel: schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.09.2011 werd ingediend onontvankelijk wordt verklaard om volgende reden:

(...)

Terwijl artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt (gewijzigd door artikel 187 van de wet van 29.12.2010 houdende diverse bepalingen):

(...)

De wet is duidelijk waar het stelt dat de vreemdeling zijn identiteit dient aan te tonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en –datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4 het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

In dit opzicht is het perfect mogelijk dat de identiteit bewezen wordt door middel van een oud vervallen paspoort. Blijkens de bestreden beslissing betwist de gemachtigde van de staatssecretaris niet dat een identiteitsdocument wordt voorgelegd en dat dit stuk de identiteit van verzoeker aantoonde.

De gemachtigde van de staatssecretaris aanvaardt het stuk niet omdat het volgens hen onmogelijk de actuele nationaliteit van verzoekster kan bevestigen.

De kennis van de correcte, actuele nationaliteit is zeker van belang aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris, in het kader van de beoordeling van zijn aanvraag die overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend, in een tweede fase, moet kunnen beoordelen of bepaalde medische zorgen en voorzieningen beschikbaar zijn in het land van herkomst van de aanvrager. Dit is echter een aspect voor de tweede fase, de fase ten gronde.

Indien een vreemdeling zijn effectieve verblijfplaats heeft in de gemeente waar hij zijn aanvraag gebaseerd op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indient, een identiteitsdocument neerlegt én een medische getuigschrift (standaard medisch getuigschrift) aangaande zijn ziekte indient, dan dient de aanvraag ontvankelijk te worden verklaard. In een tweede fase wordt dan nagegaan of de medische aandoening aanleiding kan geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk. (Arrest RvV nr. 28 898 van 19 juni 2009, stuk 3)

Het onderzoek in verband met de mogelijkheid tot medische behandeling had dan ook in de gegrondheidsfase moeten gebeuren.

Nergens uit de wet blijkt de voorwaarde dat de vreemdeling zijn actuele nationaliteit dient te bewijzen opdat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk kan worden verklaard. (Arrest RvV nr. 28 898 van 19 juni 2009, stuk 3)

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing een voorwaarde toegevoegd aan de wet door te vereisen dat ‘er in het voorgelegde identiteitsdocument niet verwezen wordt naar de huidige nationaliteit van betrokkene’, alvorens er tot een onderzoek ten gronde wordt overgegaan. (Arrest RvV nr. 29 898 van 19 juni 2009, stuk 3)

De wet vereist dit niet.

In casu heeft verzoekster verschillende documenten voorgelegd, waaruit weldegelijk haar identiteit blijkt, zoals vereist door de wet.

Vooreerst haar identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië. Dit paspoort vermeldt haar volledige naam, haar geboorteplaats en –datum en de nationaliteit van betrokkene. (stuk 4)

Tevens legde verzoekster haar attest van immatriculatie voor, waarop ook de voormelde en bij wet vereiste gegevens vermeld staan. (stuk 5)

Verzoekster heeft bijgevolg weldegelijk de juiste documenten voorgelegd, zoals bij wet vereist, zodat haar verzoek ontvankelijk diende te worden verklaard.

In de bestreden beslissing staat dat betrokkene er niet in slaagt haar identiteit / nationaliteit aan te tonen.

Verzoekster heeft reeds gemotiveerd dat dit niet correct is.

Men vereist van haar dat zij haar actuele nationaliteit aantoont, een bijkomende voorwaarde die de wet niet bepaalt om een aanvraag ontvankelijk te verklaren.

Verwerende partij heeft hierbij dan ook een manifeste beoordelingsfout gemaakt.

Voor de volledigheid wenst verzoekster toch op te merken dat uit de documenten blijkt dat zij geboren is in Mitrovica, hetgeen een stad is in Kosovo. (stuk 6) Het mag dus niet zo vreemd zijn dat verzoekster dan ook de Kosovaarse nationaliteit heeft. Dit valt duidelijk af te leiden uit de documenten.

Verzoekster heeft met het oog op deze beroepsprocedur ook nog haar geboorteakte kunnen opvragen, waaruit ook duidelijk blijkt dat zij de Kosovaarse nationaliteit bezit. (stuk 7)

Maar zoals reeds gezegd, had verzoekster reeds bij haar initiële aanvraag de bij wet voorziene voorwaarden nageleefd en de juiste stukken voorgebracht.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dient deze te worden vernietigd."

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins werd voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoekster immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, nu zij deze in het inleidend verzoekschrift weergeeft en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt.

In de mate waarin verzoekster een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, betoogt de verwerende partij dat door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht werd geoordeeld dat een identiteitskaart die op 12 februari 2004 werd afgeleverd door een republiek die niet meer bestaat, niet kan aangenomen worden als bewijs van de huidige, actuele nationaliteit van verzoekster. Volgens de verwerende partij betwist verzoekster deze vaststelling *an sich* overigens niet in haar verzoekschrift. Verzoekster beweert enkel dat van haar niet kan vereist worden dat zij haar actuele nationaliteit aantoont.

Voor zover verzoekster zich ter ondersteuning van haar beweringen beroept op rechtspraak van de Raad uit het jaar 2009, merkt de verwerende partij op dat verzoekster zich niet dienstig op deze rechtspraak kan beroepen, vermits artikel 9ter van de vreemdelingenwet door de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (hierna: de wet van 29 december 2010) is gewijzigd. Derhalve kan verzoekster niet verwijzen naar rechtspraak daterend van voor deze wetswijziging om aan te tonen wat de voorwaarden zijn die door artikel 9ter van de vreemdelingenwet gesteld worden.

Verwijzend naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet, naar de voorbereidende werkzaamheden van de wet van 29 december 2010 en naar rechtspraak van de Raad die op zijn beurt verwijst naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, laat de verwerende partij vervolgens gelden dat onder de term 'constitutieve elementen van de identiteit' ook de actuele nationaliteit dient te worden verstaan. Volgens de verwerende partij kan een niet actuele nationaliteit bezwaarlijk verstaan worden als 'constitutief element van identiteit'. In zoverre verzoekster aanvoert dat dit onderzoek in de gegrondheidsfase zou moeten gebeuren, kan haar kritiek niet worden aangenomen.

De verwerende partij stelt verder vast dat door verzoekster bij haar aanvraag enkel een paspoort werd voorgelegd dat reeds uitgegeven werd op 12 februari 2004 door de Federale Republiek Joegoslavië. Deze republiek is echter reeds geruime tijd niet meer bestaande. Volgens de verwerende partij moet de aanvraag van verzoekster nochtans gestaafd zijn met stukken waaruit de constitutieve elementen van haar identiteit blijken op grond van artikel 9ter, § 2, 1° en § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat verzoekster geboren is in een stad in Kosovo impliceert geenszins dat zij noodzakelijkerwijze de Kosovaarse nationaliteit bezit.

Ten overvloede wijst de verwerende partij er op dat verzoekster bij haar asielaanvraag d.d. 17 december 2008 verklaarde de Servische nationaliteit te hebben. Verzoekster kan derhalve niet ernstig beweren dat het duidelijk valt af te leiden uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster de Kosovaarse nationaliteit heeft, aangezien zij zelf klaarblijkelijk geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd.

De verwerende partij besluit dat door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid terecht wordt geoordeeld dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Volgens de verwerende partij heeft de gemachtigde terecht geoordeeld dat verzoekster door enkel een vervallen paspoort van een niet meer bestaande republiek voor te leggen haar actuele nationaliteit niet heeft aangetoond. De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel inclusief. De *in casu* bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert. Er is ook geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

3.3.1 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat verzoekster in de aanvraag haar identiteit niet aantoonde op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag het bewijs niet bevat voorzien in § 2, 3°; er worden medische elementen aangehaald voor O., M.; bijgevolg dient in de eerste plaats O., M. haar identiteit aan te tonen; verzoekster legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, uitgereikt op 12 februari 2004 door de Federale Republiek Joegoslavië, een republiek die momenteel niet meer bestaande is; verzoekster beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken; aan de hand van de voorgelegde identiteitskaart kan haar bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van verzoekster; aangezien verzoekster in gebreke blijft haar identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)"

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoekster in de aanvraag om machtiging tot verblijf haar identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in artikel 9ter, § 2 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vervolgt dat verzoekster in de aanvraag evenmin aantoont vrijgesteld te zijn van de verplichting om haar identiteit aan te tonen.

In het middel betoogt verzoekster dat door te beredeneren dat “er [...] in het voorgelegde identiteitsdocument [...] niet wordt verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene” een voorwaarde wordt toegevoegd aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Volgens verzoekster blijkt nergens uit de wet de voorwaarde dat de vreemdeling zijn actuele nationaliteit dient te bewijzen opdat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onvankelijk kan worden verklaard. Verzoekster stelt verder dat uit de verschillende bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf voorgelegde documenten weldegelijk blijkt dat zij de Kosovaarse nationaliteit bezit. Volgens verzoekster vermelden haar identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië en haar attest van immatriculatie immers de bij wet vereiste gegevens, met name haar volledige naam, geboorteplaats en –datum en haar nationaliteit. Verzoekster wijst er tevens op dat uit haar geboorteakte blijkt dat zij geboren is in M., hetgeen een stad is in Kosovo. Het mag dus niet zo vreemd zijn dat verzoekster dan ook de Kosovaarse nationaliteit heeft.

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indient, gehouden is zijn identiteit aan te tonen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze vereiste niet kennelijk onredelijk is, mede omdat de identiteit en de nationaliteit van de vreemdeling gekend dienen te zijn om het bestuur toe te laten te onderzoeken welke medische zorgen de vreemdeling in zijn land van herkomst kan verkrijgen (GwH 26 november 2009, nr. 193/2009).

In de mate waarin verzoekster vooropstelt dat nergens uit artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat de vreemdeling in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen zijn huidige nationaliteit dient te bewijzen en ter ondersteuning van deze stelling citeert uit het arrest van de Raad nr. 28 898 van 19 juni 2009, merkt de Raad op dat voormeld arrest door de Raad van State werd vernietigd bij arrest nr. 209.878 van 21 december 2010. In dit arrest herneemt de Raad van State het standpunt van het Grondwettelijk Hof dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet betrekking heeft op zowel de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager. De Raad van State benadrukt dat deze van belang zijn aangezien het latere onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan immers de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf niet onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen. De Raad van State overweegt vervolgens dat het bewijs niet enkel met een identiteitsdocument moet worden geleverd en dat een paspoort uiteraard het

bewijs daarvan kan vormen, ook als het inmiddels vervallen is. De Raad van State oordeelt evenwel dat een paspoort van een niet meer bestaande staat na een lang tijdsverloop mogelijkerwijze niet volstaat, met name wanneer er ernstige twijfel over de latere nationaliteit van de betrokkene kan bestaan. Uit de overwegingen van het arrest kan worden afgeleid dat het gegeven dat een paspoort van een niet meer bestaande staat wordt overgemaakt niet *ipso facto* inhoudt dat de nationaliteit niet aangetoond wordt in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De vraag of een vervallen paspoort al dan niet volstaat ten bewijze van de nationaliteit behoort tot de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, en, bij het jurisdictionele toezicht daarop, tot de marginale toetsingsbevoegdheid van de Raad als annulatierechter. Gelet op voorgaande rechtspraak kan verzoekster aldus niet dienstig voorhouden dat zij haar actuele nationaliteit niet dient te bewijzen.

Waar verzoekster stelt dat zij de Kosovaarse nationaliteit bezit en dit duidelijk kan worden afgeleid uit de bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediende bewijsstukken, benadrukt de Raad dat het aan verzoekster toekomt, die een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indient, om duidelijkheid te scheppen over haar nationaliteit.

In casu wordt in de bestreden beslissing omtrent de aangebrachte identiteitsdocumenten het volgende overwogen:

“Betrokkene legt een identiteitskaart van de Federale Republiek Joegoslavië voor, uitgereikt op 12.02.2004 door Federale Republiek Joegoslavië, een republiek die momenteel niet meer bestaande is. Betrokkene beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Aan de hand van de voorgelegde identiteitskaart kan haar bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene. Aangezien betrokkene in gebreke blijft zijn identiteit/nationaliteit aan te tonen en evenmin stelt vrijgesteld te zijn van deze verplichting, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen *d.d.* 16 september 2011 verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn. Verzoekster voegt een rapport toe van Caritas International over Kosovo van januari 2010, landeninformatie over Kosovo *d.d.* 1 december 2009 van de International Organization for Migration, een paspoort uitgegeven door de toenmalige Socialistische Federale Republiek Joegoslavië op 12 februari 2004 waarop als nationaliteit *“Jugoslovensko”* wordt vermeld, alsook een op 3 mei 2011 afgeleverd attest van immatriculatie waarop als nationaliteit *“Servië”* wordt vermeld. In huidige procedure voor de Raad legt verzoekster tevens een door UNMIK uitgegeven geboorteakte neer die zich eveneens in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat verzoekster geboren is in M., een stad gelegen in Kosovo.

De Raad stelt vast dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om vast te stellen dat verzoekster haar identiteit/nationaliteit niet aantoonst. Gelet op de diverse documenten die verzoekster heeft voorgelegd, waaronder een paspoort van de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië, die nadien is uiteengevallen, het attest van immatriculatie waar verzoekster aangeduid staat als Servische, alsook de vaststelling blijkens het administratief dossier dat verzoekster tijdens de asielprocedure heeft verklaard de Servische nationaliteit te bezitten, acht de Raad het in voorliggend geval dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoekster *“in gebreke blijft [haar] identiteit/nationaliteit aan te tonen”*. De vaststelling in de bestreden beslissing *“[b]etrokkene beweert echter over de Kosovaarse nationaliteit te beschikken. Aan de hand van de voorgelegde identiteitskaart kan haar bewering niet gestaafd worden, er wordt in het voorgelegde identiteitsdocument immers niet verwezen naar de huidige nationaliteit van de betrokkene”* steunt bijgevolg op de stukken van het administratief dossier en is niet kennelijk onredelijk.

Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.3.2 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige

stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424). Verzoekster toont *in casu* niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET